

Només es manifesten els perdedors

written by Llorenç Prats | 12 d'abril de 2021

Viure del conflicte i pel conflicte és un error de qualsevol organització o col·lectivitat, àdhuc de nacions sense estat. Els conflictes quan romanen permanents s'enquisten i no permeten avançar, qui sap si ni tan sols retrocedir. Creen un mur de malentesos i aboquen a la gent a un carreró sense sortida.

La situació catalana, sobre la qual hom en parla molt i políticament és un tema reincident, és un exemple ben clar d'això. Els partits polítics catalans, independentistes, no afronten la necessitat d'actuar i prefereixen decantar-se per alimentar un conflicte reiterat.

Des del moment que van decidir negociar una sortida sense fer res, malgrat una gran victòria com el mandat democràtic del primer d'octubre de 2017, és que no volen o no saben fer res més. Especialment alguna de les parts, especialitzada en les flamarades, però sense cap concreció real que allunyi la influència dels partits espanyols del 155 o eviti caure en la teranyina de col·laboracions en les seves institucions.

L'evolució catalana des del 2011 és sana i forta. La culminació del 2017 és evident i vigorosa. Els catalans poden dir que han guanyat. I ara que ja seria possible entendre més propera que mai la independència de Catalunya, tot són dubtes.

La gent hi és com queda demostrat amb el resultat de les eleccions autonòmiques del 14 de febrer de 2021. Però cap partit pot erigir-se amb la força suficient per aixecar-se, sigui per l'estreta victòria d'ERC, sigui perquè JxCAT prefereix prioritzar el CxR o la CUP reconeix la seva limitada representació. És un fet i també una oportunitat. Qualsevol posició excessivament avançada és fàcilment identificable,

criticable i en darrer terme perseguida com a perillosa dins de l'Estat espanyol. Així, refugiar-se en el conflicte és un nou espai de confort.

Tanmateix, hi ha d'haver un desllorigador. Una baula que permeti superar la lògica del conflicte per situar-se en la lògica de les solucions. I la independència és una solució bona. Prou bona. Catalunya la necessita com a nació, per raons culturals i lingüístiques; com a societat, per afrontar amb garanties la crisi en curs; com a país per tenir una veu lliure al món; com a col·lectivitat per demostrar que ser catalans té valor, sentit i futur.

I a parer meu, el desllorigador, sense dir noms, demana entendre que l'error majúscul de l'octubre de 2017, en què sense més i en contra de la gent es va voler negociar amb qui no ens reconeix com a tals, sigui blasmat públicament, en un exercici de llibertat nacional el més ampli possible. Mantenir, ni que sigui indirectament, un error, el qual òbviament està vinculat a persones amb noms i cognoms, és mantenir el conflicte com irresoluble, ja que d'arrel està viciat.

Amb tota la tristesa però amb tota la determinació, cal passar, pensant en l'interès general, pel damunt d'un error imperdonable comès l'octubre del 2017, la qual cosa suposa, sense perjudici del que convingui humanitàriament, abandonar-hi qualsevol complicitat.